

NÉGY SOR EGY SZÉLTÖRTE ÁGRA

Akaratlan lettem, ami lettem,
erdősírás fájt föl a szívemben.

Ha elmegyek, az is akaratlan,
akaratom – itthagynom a dalban.

ISMERITEK - E

Ismeritek-e a vidéki állomások magányát? –

Tavaszelői, sárga folt,
egy tétova, hazáját kereső patakkal,
ami – most már nincs meg – valahova tovafolyt.

Ki tudja, hova? –

Talán az emlékek hegyvonulata mögé,
a csönd fái alá,

ahol csak a félálom és szomorúság nő fel,
ahova olykor – nagy ritkán – én is elmegyek,
ahol fölmutatja még

– bár nagyon elmosódottan –
elszállt, hosszú-sor bozótját
az emlékezet.

Talán oda,

ahol a virágok tajtékai közt egyszer régen
arcra borulva sirtam,

akár a vándor kisfiú a mesében;

ahol – ó, jól látom! – száll föl az a hajdani köd,
amely még most is fekete,

s kilép belőle, s megy, megy a parton egy holt leány;
szédít még fáklyás rezdülete.

Ismeritek-e a vidéki állomások magányát? –

CERUZARAJZ

Óriási, sárga virág az alkonyat. A cséplőgép alig látszik a lassan lengő porfelhők között. Szakadatlan hangzik a kerekek édesbús, utánozhatatlan sírása. Nem is sírás ez, hanem az emlékezés szüntelen virágzása. Az elmélkedés és a tűnődés szépséges, fanyarkás füstje. A messziségbe-vágyakozás kék-sóhajú, vég nélküli dallama.

Az alkonyatban és porfelhőben Nagy Laci, Ódor Géza, Tóth Pista és még sok régi társ sűrög-forog. Kámi időm tündöklő-szívű testvérei ők, akikkel közösen álmodoztunk, s akikkel együtt emeltem arcomat a napba. A hang, ami szállong, szállong megállás nélkül, talán az övék. Azért hallgatom oly áhítatosan, s azért nem tudom elfelejteni soha.